

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121469176
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:6121469176.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Kataríny Krochtovej, v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., štátny občan SR, právne zastúpený: Mgr. Matúš Macko, advokát, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, o zaplatenie 6.876,45 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. SK-6Csp/93/2021-200 zo dňa 28.11.2024 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov rozhodol tak, že žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 13,34 % (II. výrok).

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa v upomínacom konaní domáhal, aby súd uložil žalovanému platobným rozkazom povinnosť zaplatiť mu sumu 4.336,85 eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 12.12.2017 uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 5.000 eur, pričom žalovaný sa v zmysle zmluvy zaviazal vrátiť žalobcovi istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov. Keďže žalovaný meškal s plnením splátok úveru, žalobca ho upozornil na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, a keďže na túto výzvu nereagoval, dňa 14.04.2020 vyhlásil úver za predčasne splatný. Žalobca si voči žalovanému uplatnil istinu vo výške 4.300,85 eur, kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 2.245,63 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 12,54 eur (od poskytnutia úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti), kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 281,43 eur (od zosplatenia úveru do vykonania poslednej úhrady žalovaného), zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.300,85 eur od 23.07.2021 do zaplatenia a poplatky vo výške 36 eur. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz v súlade s návrhom žalobcu. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že je nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom súdy sú povinné pri takomto type zmlúv ex offio skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok. Keďže zmluva obsahuje takéto neprijateľné zmluvné podmienky, v predmetnej veci nemal byť vydaný platobný rozkaz. Taktiež poukázal na to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti vyplývajúce z § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ), a preto je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov.

2. Súd prvej inštancie v predmetnej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 20.10.2022 tak, že konanie o zaplatenie sumy 240 eur zastavil (I. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu

2.739,29 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 23.07.2021 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 50 eur (II. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (III. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 38,18 % (IV. výrok). Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórných zákonných náležitostí, a to doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ) a z dôvodu neuvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ). Zohľadnil platby žalovaného a zostávajúcu časť istiny spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania žalobcovi priznal a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Na základe odvolania žalobcu (proti výrokom III. a IV.) a žalovaného (proti výroku IV.) odvolací súd rozhodnutím zo dňa 08.02.2024 rozsudok, okrem výrokov I. a II., zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie nezohľadnil aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa dôvodov, pre ktoré dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd taktiež dal za úlohu súdu prvej inštancie skúmať splnenie zákonných podmienok pred uzavretím zmluvy.

3. Po vrátení veci súd prvej inštancie skúmal splnenie zákonných podmienok pred uzavretím zmluvy a konštatoval, že žalovaný (jeho právny predchodca) si nesplnil povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, teda posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca na preukázanie splnenia svojich povinností predložil listiny označené ako dáta dopytu a výpis z registra klientskych informácií. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nemal preukázaný príjem žalovaného, hoci uvádza, že to overoval dopytom v Sociálnej poisťovni, avšak dôkaz o tom nepredložil. Žalobca taktiež nepredložil žiaden dôkaz o tom, že jeho právny predchodca skúmal pomery na strane žalovaného, a to minimálne to, či zdieľa domácnosť s niekým iným, alebo žije sám, pričom z výsluchu žalovaného mal súd za preukázané, že žalovaný má so svojou družkou 4 maloleté deti, o ktoré sa spoločne starajú. Právny predchodca žalobcu taktiež nezisťoval ani základné informácie o výdavkoch žalovaného a nemal ich preukázané, ani vyhodnotenú. Súd prvej inštancie má za to, že v danom prípade išlo zo strany právneho predchodcu iba o formálne skúmanie bonity žalovaného, a to tak, aby mu úver bol poskytnutý, pričom poukázal aj na to, že žalovanému bola 4x odmietnutá žiadosť o poskytnutie splátkového úveru. Konanie právneho predchodcu, ako veriteľa, preto vyhodnotil ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver. Na strane veriteľa sa jedná o nezodpovedný prístup bez odbornej starostlivosti a takémuto konaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Dôsledkom hrubého porušenia povinnosti podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ je podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ strata oprávnenia právneho predchodcu žalobcu požadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a keďže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitimitáciou v tomto konaní, keďže nie je platná zmluva o postúpení pohľadávky, a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa pomeru úspechu v konaní, pričom žalobca bol úspešný v sume 2.979,25 eur a žalovaný v sume 3.896,66 eur, keďže žalovaná suma spolu predstavovala výšku 6.875,91 eur, preto priznal pomerne úspešnejšiemu žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcu v rozsahu 13,34 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) a b) CSP. Tvrdenia súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nedostatočne skúmal bonitu žalovaného nepovažuje za správne a zákonné. Poukázal na to, že skúmal existujúce záväzky žiadateľa a výšku jeho príjmu, o čom predložil doklady, a to žiadosť o úver, reporty zo Sociálnej poisťovne a Spoločného registra bankových informácií (SRBI). Taktiež poukázal na to, že v žiadosti o spotrebiteľský úver neuviedol žalovaný žiadne vyživované dieťa, iba rodinný stav ženatý a že má vlastné bývanie. Žalobca rovnako namietal nesprávny výrok o trovách konania s poukazom na to, že v prvotnom rozhodnutí mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,18 %, a to s poukazom na to, že pomer úspechu a neúspechu strán sporu po vydaní tohto rozsudku nie je odlišný. Vzhľadom na uvedené preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v zamietnutej časti v plnom rozsahu vyhovie a zaviazhe žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd na základe § 382 zákona č. 160/2015 Z.z. – Civilný sporový poriadok (CSP) vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 7 ods. 19, 20, 23 a 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Žalovaný k tejto výzve súdu uviedol, že citované zákonné ustanovenia je potrebné aplikovať na predmetnú vec. Opätovne poukázal na to, že žalobca neskúmal jeho bonitu s odbornou starostlivosťou. K odvolaniu v časti trov konania uviedol, že súd prvej inštancie nepochybil a rozhodol správne, keďže predmetom konania nebola iba istina, ale aj kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 2.245,63 eur a kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 12,54 eur a 281,43 eur, a preto hodnota sporu bola správne ustálená na výške 6.876,45 eur, čo je súčet uplatnených súm. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 387/2018 zo dňa 14.11.2018, z ktorého vyplýva, že základom pre určenie tarifnej hodnoty predmetu sporu je nielen istina, ale aj jej príslušenstvo v rozsahu, v ktorom existovalo v čase začatia súdneho sporu. Preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Podľa § 7 ods. 19 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ), veriteľ podľa , 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Podľa § 7 ods. 20, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17ta)
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 7 ods. 23 ZoSÚ, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť spotrebiteľský úver spotrebiteľovi, len ak spotrebiteľ spĺňa limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 17 ods. 1, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

- a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a
- b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

7. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaného podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne skúmal akým konkrétnym spôsobom právny predchodca žalobcu postupoval pri skúmaní bonity žalovaného pred poskytnutím úveru. Žalobca sa vyjadril, že dostatočne skúmal bonitu žalovaného a dospel k správne záveru, že žalovaný bol schopný splácať predmetný spotrebiteľský úver. Odkázal na predložené listiny, ktoré sú súčasťou spisu, a to listinu označenú ako dáta dopytu a výpis z registra klientskych informácií. Odvolací súd k tomu uvádza, že z dát dopytu (ktoré pravdepodobne žalobca označil ako výstup zo Sociálnej poisťovne) nie je možné zistiť, aký konkrétny príjem mal žalovaný. Z tejto listiny vyplýva, že za posledný mesiac pravdepodobne nemal žiaden príjem (X) a za predposledný mesiac mal mať vymeriavací základ od všetkých zamestnávateľov aspoň 418 eur, pričom ale, ako už bolo uvedené, konkrétny príjem nie je zrejmy.

Rovnako z výpisu z registra klientskych informácií nie je zrejma finančná situácia žalovaného a z tejto listiny vyplýva v podstate iba to, že žalovanému ako žiadateľovi bola 4x odmietnutá žiadosť o poskytnutie úveru, 1x bola žiadosť odvolaná a zostatok úverov k 07/2013 mal predstavovať 5.900 eur. Odvolací súd taktiež poznamenáva, že žalobca až v priebehu odvolacieho konania predložil žiadosť žalovaného o spotrebiteľský úver, z ktorého vyplýva, že jeho čistý príjem pred uzavretím zmluvy bol 380 eur s tým, že nemá iné príjmy a dôchodok a jeho zrážky, výživné a iné výdavky sú 0 eur.

Odvolací súd má, rovnako ako súd prvej inštancie, za to, že žalobca takýmto nedostatočným a skutočne iba formálnym zisťovaním bonity žalovaného hrubo porušil svoje povinnosti, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ a na základe totožného zákonného

ustanovenia taktiež nebol právny predchodca žalobcu oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

V súvislosti so skúmaním bonity žalovaného odvolací súd poukazuje na to, že povinnosťou veriteľa je nielen zistiť údaje o príjmoch a výdavkoch žiadateľa, ale tieto taktiež overiť a vyhodnotiť. V prejednávanej veci žalobca vlastne iba konštatoval, že overoval príjem žalovaného a až v odvolacom konaní predložil listinu, z ktorej vyplýva, že príjem žalovaného bol 380 eur mesačne, pričom z tejto žiadosti taktiež vyplýva, že jeho výdavky sú v sume 0 eur, čo považuje odvolací súd za absurdné, keďže je nepochybné, že žalovaný musel a musí mať minimálne základné výdavky na bývanie, stravu, hygienu, ošatenie a pod., a to aj s poukazom na to, že zo žiadosti vyplýva, že žalovaný je ženatý a má vlastné bývanie. Odvolací súd taktiež poukazuje aj na to, že žalobca žiadnym spôsobom ani len nezisťoval a už vôbec nepreveroval výdavky žalovaného, pričom ako odvolací súd uviedol vyššie, je nepochybné, že žalovaný mal a má výdavky, ktoré sa dajú overiť dokladmi o úhrade energií, nájmu, cestovného, telefónu, daní, poistenia atď. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že pri výške príjmu 380 eur mesačne, splátka 95,75 eur predstavuje značnú sumu (1/4 príjmu), preto nie je zrejme ako žalobca túto skutočnosť vyhodnotil. Odvolací súd taktiež poznamenáva, že dôsledné skúmanie bonity je samozrejme aj v záujme samotného veriteľa, nakoľko pokiaľ tento skúma bonitu iba povrchno a formálne z dôvodu, aby poskytol úver (odvolaciemu súdu je zrejme, že poskytovanie úverov klientom je pre banku kľúčovou činnosťou) a úver poskytne bez dostatočného skúmania a preverovania bonity klienta a dostane sa do situácie, že klient úver nespláca, tak ako je to v tomto prípade, musí samozrejme znášať zákonné sankcie takéhoto porušenia zákonných povinností, a to že úver nemôže zosplatiť a zároveň sa tento úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Žalovaný teda neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a tým porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 7 ods. 1 vyššie citovaného zákona, keďže nepostupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru žalovanému. Minimálne nedostatočne preveril príjem žalovaného a žiadnym spôsobom ani len nezisťoval náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť v zmysle § 7 ods. 20 písm. b) ZoSÚ. Za danej situácie, teda že žalobca nedostatočným spôsobom zistil bonitu žalovaného z hľadiska jeho príjmov a výdavkov a už vôbec tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nepreveril, je dôvodné aplikovať na prejednanú vec ustanovenie § 11 ods. 2 prvú vetu zákona č. 129/2010 Z.z., na základe ktorého veriteľ nemohol úver predčasne zosplatiť. Napriek tomu však úver predčasne zosplatiť, čo súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu rozporu so zákonom (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z.). Vzhľadom na uvedený záver, preto súd posudzoval aj platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.05.2023 v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, a keďže v danom prípade konečná splatnosť úveru podľa zmluvy mala nastať až 20.12.2025, čo znamená, že v čase, keď došlo k postúpeniu tejto pohľadávky dňa 18.05.2023, ešte nenastala konečná splatnosť úveru, a teda predmetom postúpenia pohľadávky bol tzv. živý úver, teda úver, ktorý nebol splatný, a preto je zmluva o postúpení pohľadávok v rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a teda je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka a z tohto dôvodu žalobca nie je v spore vecne aktívne legitimovaný, a preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

10. S poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keďže nevzhliadol žiaden z namietaných odvolacích dôvodov.

11. Za správny považuje odvolací súd taktiež výrok o trovách konania. Pokiaľ žalobca argumentuje výrokom o trovách konania v pôvodnom rozsudku, tak odvolací súd poukazuje na to, že tento výrok bol odvolacím súdom zrušený. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca bol úspešný v časti konania vo výške 2.979,25 eur (2.739,25 + 240 eur) a žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 3.897,20 eur (odvolací súd poznamenáva, že súd nesprávne uviedol celkovú žalovanú sumu vo výške 6.875,91 eur, keďže táto suma predstavuje 6.876,45 eur a pozostáva z istiny vo výške 4.300,85 + kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 2.245,63 eur + kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 12,54 eur + 281,43 eur a poplatky vo výške 36 eur). Pri takomto závere predstavuje úspech žalobcu 43,33 % a úspech žalovaného 56,67 %, čo predstavuje rozdiel 13,34 % v prospech žalovaného, tak ako to správne uviedol súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu strán sporu podľa § 255 ods. 2 CSP. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny aj v časti trov konania.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, s použitím § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP a odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).